

Erdélyi élményeim (útinapló)

1. nap

Szeptember 22-én, hajnali 3órákor indultunk Erdélybe. A nagy izgalomtól, kevesen tudtak aludni a buszon, de akadtak olyanok, akiknek sikerült. Az első megállóhelyünk Nagyvárad volt. Itt megtekintettük a püspöki székesegyházat és Szent László szobrát. Bánffyhunyadon a buszból néztük végig a csicsás "cigánypalotákat", majd következett a kalotaszegi református templom. Itt meghallgattunk egy osztálytársunk valamint a kántor úr előadását, ami által sok új információt tanultunk. Csucsra következett ahol megnéztük Ady Endre és Csinszka házát. Fent a Királyhágón gyönyörű volt a kilátás és jó hideg is volt. Bea néni beszélt a Partiumról és Erdélyről. Továbbhaladtunk Kolozsvárra. Ebben a városban Hunyadi Mátyás szobrát néztük meg. Egy újabb templomot is meglátogattunk, ez pedig Szent Mihály gótikus temploma volt. Tágas tér, keskeny ablakok jellemezték.

Utolsó megállóhelyünk Zetelaka lett, ahol a szállásunk is volt. Este 7órára értünk oda. A szállásadóink már vártak ránk kaláccsal és innivalóval. Két kislány és egy kisfiú pedig népviseletbe is beöltözött a kedvünkért. Pár perc után elváltunk egymástól, mert 5 háznál szállásoltak el minket.

A mi esténket nem jellemezte nagyon alvás, még sokáig beszélgettünk a háziakkal, nagyon aranyosak voltak.

2. nap

A második nap reggel 7-kor indultunk. Az első megállónk Szejkefürdő volt. Itt megnéztük Orbán Balázs sírját, ahova 14 székely kapu vezetett fel. Itt az egyik osztálytársunk, Takács Tibor egy koszorút helyezett el.

A második megállónk Farkaslaka volt, Tamási Áron szülőhelye. Először a sírjánál álltunk meg, ahol kis műsorral készültünk, elénekeltük a Székely Himnuszt is és szintén elhelyeztünk egy koszorút. Nagyon érdekes volt amikor a szülőházában a testvére fia, Mátyás bácsi beszélt Tamási Áronról. Innen Korondra mentünk, ahol már várt bennünket Józsa János fazekasmester, aki megmutatta a műhelyét. Éppen agyag- edényt készítettek. Az edényeket a fia készítette kézzel, közben három hölgy festette egy különleges festőeszközzel. Hihetetlen gyorsasággal festették a mintákat az edényekre. Annak ellenére, hogy gyorsan dolgoztak, a minták mégis csodaszépek lettek. Kint az utcán sorban sátrasok árulták a termékeket. Mindenki vásárolgatott, nézelődött.

Folytattuk utunkat a Sóvidéken, a buszon Gyula bácsi tartott idegenvezetést. Parajdon lementünk a híres sóbányába. Fantasztikus élmény volt, nem gondoltam, hogy ilyen nagy.

Viszonylag korán hazaértünk, hogy még bemehessünk a zetelaki iskolába, hogy megnézzük, hogyan és hol tanulnak az itteni gyerekek. Elemér bácsi, az igazgató a 7. osztályosok termében tartott nekünk ismertetőt és válaszolt a kérdésekre.

Amikor este hazaértünk meleg vacsorával vártak minket a háziak. Itt nagyon jókat főznek. Az este hátralévő részében beszélgettünk, pihengettünk. Jól telt ez a nap is.

3. nap

A reggeli egy puliszka nevű étel volt tojásrántottával, kicsit fura íze volt, de ettünk rendesen. A mai napot nagyon vártam, mert megyünk a Gyilkos-tóhoz. Előtte Gyergyószentmiklóson álltunk meg, ami Eger testvérvárosa. Szerintem Eger szebb. Itt Gyula bácsi erdélyi barátja, Vadász-Szatmári István tanár úr várt bennünket. Nagyon érdekeseket mesélt Erőss Zsoltról, aki a tanítványa volt. A rovásírásról is beszélgettünk, de nem sokat.

Végre elindultunk a Gyilkos-tóhoz. Nagyon szép hely, akárcsak a Békás-szoros. Meg jó volt már kicsit sétálni.

Délután más úton indultunk vissza, hogy megemlékezzünk Madéfalván a Székely népiértásról. Itt is koszorúztunk és elénekeltük a Székely Himnuszt.

Innen már nem volt messze Csíksomlyó, ahol végre wc-t is találtunk. Gyula báccsival megnéztük a Kegyetemplomot, majd felgyalogoltunk a hegyre is, ahol a búcsú szokott lenni.

Hazafelé még Máréfalván álltunk meg, mert állítólag itt vannak a legszebb székelykapuk. Kár, hogy már kezdett sötétedni.

A vacsora töltött káposzta volt, nem olyan mint otthon, de megettünk egy csomót. Jó volt.

4. nap

Ma nem buszozunk, csak egy kicsit. Kirándulunk a Hargitára, ami a székelyek szent hegye. Nagyon hideg van, jó hogy este befűtöttek a háziak.

Egy katonai terepjáró vitt fel bennünket a menedékházig, ez elég izgalmas volt. Innen kb. egy órát gyalogoltunk, és fenn álltunk a Madarasi Hargita csúcsán, ami nem is annyira csúcs, mint inkább fennsík nagyon sok kopjafával. Még mindig hideg volt, nagyon tiszta idő, látszott az egész Kárpátok. Gyula bácsi meg is mutatta, hogy melyik hegynek mi a neve. Megkerestük az egriek által állított kopjafát és énekeltünk, sajnos a nemzeti színű szalagot a buszban felejtettük.

Úgy volt, hogy megyünk még Székelyudvarhelyre, de Gyula bácsi kitalálta, hogy nem messze van ide a Varság, ami neki kedvenc helye, nézzük meg. Nem nagyon akartunk megint gyalogolni, de nem hagyta magát meggyőzni. Igaza lett, tényleg nagyon szép, megérte gyalogolni. Nekem a Csurgó vízesés tetszett, a tetejére is felmáztunk. Csak Szilvi néni nem

tudott lejönni. A vízimalom is nagyon jó volt, a bácsi mindent megmutatott, még a régi iskola táskáját is.

Nekem ez a nap volt a legjobb.

5. nap

Úgy kezdődött, hogy mivel hét órakor indult a buszunk Egerbe, ezért már hajnali öt-kor fel kellett kelniünk, hogy mindennel készen lehessünk. A háznál ahol elszállásoltak minket, reggelit készítettek nekünk, amit miután elfogyasztottunk, elbúcsúztunk a háziaktól és már indultunk is. A buszra szállás után nem sokkal később már ott is voltunk az első megállóknál, Fehéregyházán. Itt azt a helyet nézhettük meg ahol Petőfi Sándor emlékműve áll. Miután megemlékeztünk sírjánál és meg is koszorúztuk azt, elindultunk következő állomásunkra, Segesvárra. Nekem a városok közül ez tetszett a legjobban, pedig nem is magyarok alapították, hanem a szászok. Ezt követően Marosvásárhelyre érkeztünk, ahol a Bolyai Líceumot és a Bolyaiak szobrát néztük meg. Ez az emlékmű Bolyai Farkast és fiát, Bolyai Jánost ábrázolta. Egy kis városnézés után a marosvásárhelyi McDonald's-ban is ebédeltünk. Utolsó megállónkon, Körösfőn még elkölthettük maradék lejünket. Hosszas „zötykölődés” után, amelyet fáradtan és álmosan töltöttünk, megérkeztünk Egerbe az Ady Endre úti parkolóba. Ekkor már mindenki megkönnyebbülhetett és nagy szeretettel köszöntötte és ölelte át szüleit.

Remélem, még egyszer lesz lehetőségünk egy hasonló osztálykiránduláson részt venni, mivel szerintem mindenkinek ez volt élete egyik legnagyobb élménye.

Sűrű Dorottya 7.a